

[Tyroll]

placeret i en sådan situation, at han virkelig står til rådighed for arbejdsmarkedet, eller er definitivt udstødt, siger han, at han vil vove den påstand, at der i dag findes mellem 10.000 og 15.000 A-kassemedlemmer, som burde være placeret under bistandsloven, og som egentlig er revalidender, og at den sortering, han efterlyser, skal sikre, at folk places dér, hvor de rent faktisk hører hjemme, og det er altså under bistandsloven.

Jeg ved ikke, hvordan denne LO-økonom er i stand til at foretage den slags vurderinger, og jeg har heller ikke kunnet få et klart svar fra arbejdsministeren på et spørgsmål om, hvad der begrundes, at man lige pludselig kan lave et slag på tasken og sige, at der er 10.000–15.000 A-kassemedlemmer, som nu i virkeligheden skal over på bistandsloven og skal på revalidering. Hvad er det for en udvikling? Er der ikke tale om, sådan som arbejdsministeren selv har været inde på tidligere, at der sker en optrapning af arbejdsgivernes krav midt i denne arbejdsløshedssituation, som bevirker, at der er nogle, der presses ud, og at det i højere grad er et spørgsmål om at tage et opgør med arbejdsgivernes muligheder for at vælge og vrage iblandt de arbejdsløse end at foretage disse aktiviteter? Men her ser vi altså, hvordan et medlem af landsarbejdsnævnet vil medvirke til at sortere en lang række mennesker fra.

På anden måde kan vi også se, hvordan arbejdsformidlingen medvirker til at holde hånden over nogle aktiviteter udført af arbejdsgiverne. Her tænker jeg på den sortlistning, der finder sted, og som netop kan trives i den øjeblikkelige arbejdsløshedssituation. Der er f. eks. i det samme nummer af Nyt fra Arbejdsdirektoratet på s. 101 en udtalelse af kontorchef Palle Lenzing i arbejdsdirektoratet. Han siger:

»Hvis en arbejdsgiver siger: »Hansen vil vi altså ikke have«, kan vi lige så godt lade være med at forsøge at få Hansen ansat. Det vil være spildt ulejlighed. Sortlistningen er da også accepteret af de faglige organisationer . . .«.

Slet og ret. Man accepterer, at der gennemføres en sortlistning af arbejdsløse. Man smider dem ud og fratager dem muligheder for at få et job på den pågældende virksomhed og måske på flere virksomheder. Er det sådanne folk, der skal indlægges til revalide-

ring efter bistandsloven, eller hvem er det, der skal indlægges dér?

Oven i købet har arbejdsministeren svaret følgende om denne problemstilling på et spørgsmål af hr. Kurt Hansen:

»Efter det således oplyste er der ingen baggrund for at antage, at arbejdsformidlingens fremgangsmåde i denne sag har haft andre formål end at sikre B&W den bedst kvalificerede arbejdskraft.«

Man har givet B&W lejlighed til at sortere blandt en lang række anviste navne, og man føjer så til, at vist omkring 52 arbejdere er tidligere ansatte på B&W, som man ikke ville have ansat på virksomheden igen. Det er altså det, der foregår under arbejdsformidlingssystemet. Den førnævnte kontorchef, Palle Lenzing, mener, at problemet opstår i det øjeblik, da arbejderne får at vide, at de er sortlistede. Så begynder de måske at reagere på det. Han siger videre i artiklen:

»Alt det andet foregår dagligt på arbejdsformidlingskontorerne. Masser af virksomheder sortlister tidligere ansatte, og det erfarer arbejdsformidlingen dagligt, når man diskuterer formidlingen med arbejdsgiverne.«

Det får bare lov til at eksistere. Den funktion har det altså, at man på denne måde har frataget fagforeningerne og arbejdsløsheds-kasserne at have eneret på anvisningen af arbejde; igennem denne statsliggørelse af arbejdsformidlingen, anvisningen af arbejde, kan man altså holde hånden over sådanne aktiviteter.

Det er selvfølgelig begrundelsen for, at vi angriber den måde, man har ordnet alle disse systemer på. Der kunne nævnes flere eksempler. Man kunne gennemgå nogle flere af disse Nyt fra Arbejdsdirektoratet og vise, hvordan det fungerer, og hvordan den enkelte arbejder bliver stillet i disse situationer. Derfor ønsker vi at bryde med alle disse ordninger, tilskudsordninger osv., som lægger op til illusioner om, at det skulle være muligt at ordne arbejdsløshedsproblemet i det kapitalistiske samfund. Realiteten er, at det kapitalistiske samfund er decideret uegnet til at sikre den fulde beskæftigelse, og derfor må konsekvensen også tages. Men vi mener selvfølgelig, at hele dette arbejdsformidlingssystem skal afskaffes, og at det fremover burde være fagforeninger og arbejdsløsheds-kasser, der tager hånd om tingene og også erobrer den sidste del af det anvisningsarbejde, den job-